

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum I. Decretalium, Per quadraginta, & tres Titulos distributum, in
quo agitur De Constitutionibus, Seu Legibus universim ...

Krimer, Ferdinand

Augustæ Vindelicorum, 1706

Articulus V. Qualiter probetur consuetudo?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73031](#)

Q. V.

An, & qualiter consuetudo sit interpres legis?

1748. **C**ommunis Doctorum sententia est, consuetudinem habere vim interpretandi legem; uti constat ex c. *cum dilectus*, 8. h. t. ubi dicitur, per consuetudinem induci posse, quod una Ecclesia, de gremio alterius, teneatur sibi Prælatum eligere; *cum consuetudo sit optima legum interpres*, id, quod etiam habetur in L. *minime*, & in L. *de interpretatione*; de elect. Et quoniam consuetudo rationabilis, & legitimè præscripta pro lege suscipitur, quæ vim suam habeat non à virtute introducentium, sed legali consensu Principis, talis consuetudo habebit vim authenticæ interpretationis, de qua dictum est a n. 912. Ubi vero non est legitimè præscripta, esto sit rationabilis, habebit quidem vim interpretationis, sed merè doctrinalis, & probabilis; cum consensus communis fundet prudens judicium de lege in tali sensu accipienda, quem exhibet consuetudo rationabilis, licet non præscripta.

1749. Si quæras, an quælibet consuetudo rationabilis, & præscripta, habeat vim interpretationis authenticæ? Resp. si propriè loquāmur, id habere solam consuetudinem juxta legem; hujus rationem dedimus n. 1641. Cæterum, quando L. *Nam Imperator*, ff. *de legib.* dicitur: *in ambiguitatibus, quæ ex legibus proficiuntur, consuetudinem, vel rerum perpetuo similiter judicatarum autoritatem, vim legis obtinere debere*, de consuetudine legitimè præscripta intelligendum est, juxta dicta in *precedentibus*.

1750. Præter hanc not. 1. ut consuetudo solum probabilitate interpretetur legem, sufficere consuetudinem tam antecedentem (nam leges frequenter secundum præexistentem consuetudinem conduntur, quin illi derogent, nisi hoc exprimant) quam consequentem; hoc enim, ut alibi diximus, intelligitur, quando dicitur leges firmari, *cum moribus utentium comprobantur*. Not. 2. arbitrum, in quem partes compromittunt, in casu, quo aliud habet lex, aliud con-

suetudo, debere dicere sententiam secundum legem, ubi consuetudo non est legitimè præscripta; si secus, juxta consuetudinem, quia tunc per eam lex abrogata est; quod verum est, licet in eum compromisserint, ut sententiam dicat secundum iura; nam & consuetudo præscripta jus est.

Si quæras, an, & qualiter consuetudo possit abrogari? Resp. quod communis teneat, consuetudinem præexistentem abrogari posse alia consuetudine; priori contraria, si hæc rationabilis sit, & legitimè præscripta, sicut lex abrogari potest alia lege, prout colligitur ex L. *Paœta novissima*, C. *de paœtis*; & L. 2. C. *de inofficio dotibus*. Cum talis consuetudo recipiat pro lege. Neque, ut detur consuetudo abrogans priorem, majus tempus exigit, quam decennium, quod sufficiebat, ut legitimè induceretur illa. Not. autem. 1. consuetudinem generalem non abrogari per sequentem nisi generalem ei contrariam; si enim hæc duntaxat particularis sit, nimurum in uno duntaxat loco, vel certa communitatē, pro hoc illam tolleret; sed non pro aliis; cum non inducatur nisi usi & facto talis communatatis. Not. 2: sicut lex affirmativa, quæ obligat ad positionem actus; abrogatur consuetudine; seu frequentatissimis omissionibus; & negativa; quæ petit omninem alicuius actus, consuetudine, seu frequentatissimis actionibus, & factis contrariis; sic cum proportione dicendum, ubi consuetudo prior abrogatur per posteriorem; V. Azor p. 1. l. 5. c. 4. q. 7. Rebellum p. 1. l. 1. q. 5. n. 23. & alii.

ARTICULUS V.

Qualiter probetur consuetudo?

1751. R Esp. ubi consuetudo legalis non est notoria, regulariter probandam esse ab ipsam allegante, cum constat in facto. Dixi regulariter; si enim respicit ordinem judicij, aliunde nota esse debet Judici; quo tamen casu, si dubius esset, ipse teneretur se informare; cum hoc pertineat ad multos Judicis. Si autem dubium sit de sola qualitate consuetudinis, v. g. an sit rationabilis, an honesta, an præscripta? hæc pertinent ad quæstionem juris

juris. Ubi consuetudo probanda fuerit, consequenter ut ex ea recte procedatur, non est dubium plenè probandam esse. Ex hoc sequitur nec plenè, nec semiplenè probari per unum duntaxat testem, ut tradit Castropalatus P. 1. tr. 3. D. 3. p. 6. n. 7. cùm enim pendeat ex facto plurimum, ac eorum in idem consensu, pluribus nota esse debet; alias unius depositio meritò suspecta erit, nisi consuetudo esset valde antiqua, ut vix sit, qui illius recordetur; sic Mascalodus de probat. V. consuetudo, conclus. 423, à n. 21. ex authent. Sed cùm testator, C. ad L. Falcid. & L. si arbiter, ff. de probat.

1753. *Quæstio autem est. i. quid probandum sit à probaturo allegatam consuetudinem? Resp. quod usus populi, frequentia actuum, temporis diuturnitas; hæc enim omnia pertinent ad substantiam ejus. Unde & testes, qui adhibentur ad eam probandam, super iisdem deponere debent, testificandò, quod viderint sic observatum præsentibus, & scientibus multis, etiam repetitis actibus, & quidem à tanto tempore, quod ad præscribendam consuetudinem legalem requiritur; quamvis, ubi immemorialis est, sufficiat, si deponant, se ita vidisse, & à majoribus suis accepisse, quin viderint, vel audiverint aliquid in contrarium fieri.*

1754. *Quæstio altera est, an consuetudo probetur per assertionem alicujus excellentis Doctoris, de ipsa in scriptis suis testificantis? Hæc quæstio multùm utilitatis habet; cùm sèpe plures constitutiones afferantur, de quibus Doctores ajunt, eas usu receptas non esse, imò contraria consuetudine abolitas, præsertim quoad poenas. Variæ sunt in hac quæstione Doctorum opiniones, quas refert Sanchez lib. 7. de matr. D. 17. nu. 8. Mascalodus de probat. conclus. 426. à num. 1. censet, illius testimonio credendum esse presumptivè, non autem concludenter. Cujus probations videri possunt apud Castropalaum cit. p. 6. num. 9. in foro tamen interno, si sit omni exceptione major, prudenter dari potest fides, cùm præsumi meritò possit, eum non procedere temerè in assertionibus suis. At, ut ex depositione testium plena probatio fiat, & concludenter ex ea procedatur in judicio, requiritur, quod sint jurati, c. Tuis, de te-*

stibus c. fin. de juramento calumniae, & non testentur in scriptura, c. Testes, 3. q. 9. L. 3. §. idem Divus, ff. de Testib.

ARTICULUS VI.

De reliquis pertinentibus ad consuetudinem.

Inter consuetudines quædam sunt validæ, ac in specie jure canonico approbatæ; quædam verò invalidæ, ac eodem reprobatae; de his certum videtur, quod, quamdiu tales manent, nullum jus tribuant; sic enim, quamdiu tales sunt, sunt irrationabiles, consequenter inepta, ut sint materia legis, pro qua recipiatur consuetudo. Illud etiam hic annotandum, in materia feudorum non attendi leges generaliter disponentes, sed proprias consuetudines, ut dicitur in L. unic. de feud. cognit. ibi: *legum Romanarum non vultus est auctoritas, sed non adeò vim suam extendunt, ut usum vincant, aut mores, quibus positis:*

1755.

§. I.

An consuetudine rei dominium acquiri possit, sine corporali ejus apprehensione?

Questio procedit etiam de acquirendâ rei possessione; ad eam affirmativè respondit Innocentius III. quia etiam per leges, constitutum est, hoc fieri posse per apprehensionem duntaxat factam, quæ juris dispositione sit signum apprehensionis realis, ut constat ex L. clavibus 74. ff. de contrahend. empt. L. 1. C. de donat. &c. ergo non est, unde id fieri nequeat consuetudine; sic habetur c. ex literis, 2. h. t. ubi, cùm Archi-Episopus, & Capitulum Lugdunense quæsivisset ex Innocentio III. an ex consuetudine introduci possit actus, sive solennitas, per quam sine apprehensione reali transferatur possessio rei absentis; puta, si quis possessiones aliquas claustris, vel aliis religiosis locis, in bona valetudine, vel ultima voluntate, pro suorum vult remedio peccatorum conferre; & utitur consuetâ in eo loco formâ, quod in hujusmodi donationibus modicum terræ con-
suevit

1756.